

WALKER

PATRICK CONRAD

WALKER

**De onvoltooide romance
van Ediapaso Gianovoltare**

Thriller

© 2014 – Patrick Conrad & Uitgeverij Vrijdag
Jodenstraat 16, 2000 Antwerpen
www.uitgeverijvrijdag.be

Omslagontwerp: Leen Depooter – Quod. voor de vorm.
Vormgeving binnenwerk: theSWitch

NUR 330
ISBN 978 94 6001 249 5
D/2014/11.767/209
e-boek
ISBN 978 94 6001 250 1

Niets van deze uitgave mag door middel van elektronische
of andere middelen, met inbegrip van automatische
informatiesystemen, worden gereproduceerd
en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever.

Les charmes de l'horreur n'envirent que les forts.

Charles Baudelaire – Dance macabre (Les fleurs du mal).

1

‘Ik omschreef het onlangs nog als “het zachte geweld van de stilte”. Het heimelijke geweld dat aan de dreigende gruwel voorafgaat. Het duurt niet lang, een paar seconden, maar het lijkt een eeuwigheid. Je hoort niets meer van de chaos om je heen, zelfs het smeken van je slachtoffers niet. Alsof je even voor hun gekerm en geschreeuw doof was en, net voor je toeslaat, verblind bent door de witte woede van duizend zonnen. Alsof alles schoksgewijs vertraagde en je prooi van schrik in het stof verlamde, de wind ging liggen en het leven stilstond en de wereld, de duur van een zucht, volmaakt en dus ondraaglijk lijkt. Dit is – gelukkig – telkens het moment waarop ik roepend wakker word. Alsof ik wist wat er ging volgen en ik bang was om het opnieuw mee te maken. Maar vorige nacht ben ik om onverklaarbare redenen niet wakker geschrokken. Ik wist niet precies waar ik met wat er van ons bataljon overbleef beland was. Ik dacht ergens tussen Kamina en Lumumbashi, een vernield dorp midden in de jungle, een verloren dorp vol verkoolde en verminkte lijken die in de blakende zon tussen dolende honden lagen te rotten. Kolwezi was bevrijd, ik had in drie dagen niet geslapen. Mijn kleren kleefden aan mijn lijf. Mijn lippen waren

gebarsten en mijn tong was droog en gezwollen. Zweet verbrandde mijn ogen. Zes van mijn kameraden waren gesneuveld, twee tijdens de landing, vier vermoord door de rebellen. Maar het was alsof niets mij nog raakte. Boven mij cirkelden gieren in een bloedrode hemel. De dood achtervolgde mij sinds dagen door de tropen als een sluipende, stinkende schaduw en ik had met haar leren leven sinds wij op het Afrikaans continent geland waren. Als in een roes liep ik verdwaasd voor mij uit, zonder precies te weten waarheen, zonder de minste pijn te voelen ondanks de gapende wonde aan mijn rechterknie, met als enig doel ongedeerd uit deze hel te ontsnappen. Ik stond op het punt om verder door het oerwoud te trekken, toen ik door het gezoem van de dazen en het verre gedreun van de oorlog heen een zacht gekerm hoorde. Het kwam van uit een half uitgebrand, smeulend schoolgebouw. Met de loop van mijn machinegeweer duwde ik voorzichtig de gammele deur open en sloop naar binnen. De lucht geurde naar rottend vlees en verbrand rubber. In het half duister zag ik dat de vloer met lijken bezaaid was. Vrouwen en kinderen. Plots hoorde ik gescharrel achter mij. Ik draaide mij als de bliksem om en stond oog in oog met een naakte reus die onder een tafel een meisje verkrachtte die haar beide benen verloren had. Hij leek zich niet aan mijn aanwezigheid te storen en ging hijgend als een buffel verder tekeer. Zijn bonkige, zwarte schouders leken uit ebbenhout gesneden en glommen van het zweet. Het kind zonder benen keek mij van onder haar beul met lege, smekende ogen aan. Uitpuilende, bloeddorlopen ogen zonder blik. Misschien zag zij mij niet eens staan. Om mij heen doofden alle klanken en ik voelde hoe het ver-

trouwde zachte geweld van de stilte in mij binnensloop. Verblind door mijn duizend zonnen wierp ik mij op het neukende monster en sneed hem met mijn dolk in een ruk de keel over. Donker bloed gutste uit zijn slagader en vloeide over het van afgrijzen vertrokken gezicht en in de open mond van het meisje. Maar zij reageerde niet meer. Het kind was al dood. Voor ik wakker schrok, strompelde ik naar buiten en schoot ik met één salvo blindelings een hond, een kip en drie dronken rebellen neer. Ik vrees dat die vervloekte droom me nooit meer zal loslaten.'

'Hebt u dit echt beleefd of is het pure fantasie?'

'Ik heb het echt beleefd. Dit en nog veel meer.'

'Hoelang zit u al met die nachtmerrie geplaagd?'

'Sinds ik uit het leger ontslagen werd en beneden in de rechtervleugel van de psychiatrische afdeling werd opgenomen.'

'Dat was in... achtenzeventig, zie ik hier staan, elf jaar geleden.'

'Precies. Ik vertoonde alle symptomen van een zware PTSD.'

'Post-traumatic Stress Disorder... U was niet de enige... Hoelang heeft uw depressie geduurd?'

'Ik heb hier drie jaar rokend rondgedoold. Tot ik op een dag ophield met beven en de angstaanvallen en nachtmerries voorbij waren. Maar sinds kort heb ik er weer last van.'

'Wat ik niet begrijp, mijnheer Walker, is waarom een man zoals u destijds voor de para's gekozen heeft.'

'Dat was op aanraden van mijn vader die beroepsmlitair was en vond dat ik te veel las. Als puber dacht ik dat literatuur mij van de uitzichtloosheid van het leven

zou bevrijden. Hij wou van mij een man maken. Echte mannen brengen hun dagen niet met hun neus in boeken door, dat is goed voor de meisjes van het pensioonaat. Jongens die alleen maar lezen, zei hij, eindigen in de kleren van hun moeder. Ik hoop dat hij in de hel beland is.'

'Uw vader is overleden?'

'Twee jaar geleden. Een jachtongeval in de polders vlakbij Temse. Hij was straalbezopen.'

'En uw moeder?'

'Die is verdwenen terwijl mijn vader sliep toen ik zeven was. Het staat allemaal in mijn dossier.'

Een warme zomerbries waaide door het open raam dat naar binnen uitgaf op de binnenplaats van het militair hospitaal. Buiten kon je de lijsters in de rode beuk horen zingen. Verder de piepende remmen van de autobussen die in de bocht van de Marialei vertraagden. Dag voor dag twaalf jaar geleden overleed Elvis in Memphis.

De psychiater die Walker destijds gevolgd had, was nu met rust en vervangen door dokter Lieve Geerts, een elegante vrouw van een jaar of dertig die om de twee minuten haar bril op de tip van haar neus plaatste en hem over haar glazen heen met haar priemende, whisky-cola bruine ogen aankeek. Walker voelde zich ongemakkelijk omdat ze duidelijk zijn verhaal niet kende. Hij bestudeerde haar terwijl zij door zijn dossier bladerde. Haar donkerbruin kapsel was verzorgd maar had een nieuwe verfbeurt nodig. In het midden van haar schedel vormden de blonde haarwortels in de smetteloze scheiding een lichtere streep. Haar nagels waren lang, gemanicurd en donkerrood gelakt, op die van de linker pink na, die ze waarschijnlijk 's morgens gebroken had

en nog niet had kunnen bijvijlen. Lichte nicotinesporen wezen erop dat zij veel rookte en haar sigaret tussen de middelvinger en de ringvinger vasthield. Ze droeg geen trouwring, wat natuurlijk niets betekende. Maar Walker had durven wedden dat ze vrijgezel was. Een vrouw die over haar minnaars beschikte wanneer het haar paste. Toen hij haar bureel binnenstapte, had hij gemerkt dat ze om de enkel een dunne gouden ketting droeg die afstak tegen haar zwarte zijden kousen. Kousen die lieten veronderstellen dat haar ondergoed frivoler was dan het strikte maatpakje dat zij beroepshalve droeg. Aan de rechter revers van haar tailleur kleefde een minuscule, platte broodkruimel. Walker concludeerde dat ze te laat was opgestaan en in de auto met een croissant ontbeten had. Ze was ook nauwelijks geschminkt: wat snel aangebrachte lipstick en een veegje mascara op de oogleden, wat zeker niet in haar gewoonte lag. Aan de blauwe wallen onder haar ogen te zien, had ze in ieder geval een zware nacht achter de rug.

'Ik lees hier dat uw kameraden u Butcher Boy noemden...'

'Dat was pas op het einde, net voor we gerepatrieerd werden.'

'Enig idee waarom?'

'Het schijnt dat ik door het dolle heen was en als een razende tekeer ging. Ik zou als in een roes eigenhandig een ontelbaar aantal Hutu's gekeeld hebben. Alsof ik er niet genoeg van kon krijgen, alsof ik besmet was door het geweld en de smaak van het bloed te pakken had en de grenzen van de gruwel alsmaar wilde verleggen. Althans, dat is wat verteld wordt. Persoonlijk herinner ik mij daar niets van.'

‘Tenzij in uw dromen.’

‘Precies.’

‘Neemt u momenteel enige medicatie?’

‘Nee. Ik word er alleen maar suf van.’

‘Niet meer dan normaal...’ mompelde de dokteres terwijl ze met haar dure Montblanc in haar onleesbaar handschrift een voorschrift invulde.

‘Welke datum zijn we vandaag?’

‘De zestienste. Woensdag zestien augustus...’

‘Wat gaat de tijd snel... Zo, u slikt drie roze pillen per dag, na het eten, en een blauwe voor het slapen. En geen alcohol, wel te verstaan.’

‘Ik ken het liedje.’

‘Ik stel ook voor dat u mij tweemaal per week komt opzoeken. Gewoon voor een gesprek. In uw geval is praten soms de beste therapie en zo leren wij elkaar beter kennen.’

‘En kan ik op mijn beurt naar uw dromen luisteren. Doktersdromen. Dat lijkt me interessant.’

Dokter Geerts deed alsof zij dit laatste niet gehoord had. Zonder naar hem op te kijken vroeg ze: ‘Wat schikt u het best?’

‘Dinsdag- en donderdagnamiddag.’

Hij had om het even welke dag kunnen uitkiezen maar het klonk vastberaden.

‘Veertien uur?’

‘Prima.’

Ze stond op, trok automatisch haar nauwsluitende rok, waar links een plukje kattenhaar aan kleefde, naar omlaag. Deze dame, dacht Walker, draagt dezelfde outfit als gisteren en vorige nacht heeft haar siamees op de kleren geslapen die ze op de grond had gesmeten.

Omdat ze niet alleen was en te opgewonden om ze op te hangen. En vanmorgen had ze geen tijd om ze af te borstelen. Alles klopte.

Ze stak een gevaarlijke hand uit die droog en warm aanvoelde. Toen Walker zijn hand terugtrok, wist hij niet of hij haar echt beter wilde leren kennen.

2

Het was zomer, de oorlogen lagen buiten bereik. Oorlog was iets waar men al etend of duttend op tv naar keek. Beelden van gecensureerd geweld die niemand nog raakten omdat men onbewust aan dit soort gebagateliseerde gruwel went en het zich ver van huis afspeelt. De echte gruwel verstopte zich in Walkers hoofd, als een chaotisch web van barbaarse herinneringen en huiveringwekkende beelden, overstemd door een zwellende klaagzang vol gejammer en geroep. Zelfs overdag, wanneer hij door de zonnige straten van Antwerpen liep en alles rond hem zorgeloosheid en harmonie uitstraalde.

Terwijl hij de straat overstak, verscheurde hij het voorschrift van dokter Geerts en keek tevreden toe hoe de wind de snippers als confetti over het asfalt verspreidde. Jaren geleden had hij zich voorgenomen om nooit meer antidepressieve pillen te slikken. Ze verminderten zijn concentratievermogen en het vooruitzicht om al lezend in slaap te vallen of niet meer te drinken leek hem onaanvaardbaar. Hij leefde nog liever met de woelige spoken uit het verleden dan versuft tussen oud papier zijn dagen als een stoffige kamerplant in zijn tweedehandsboekhandel te slijten. Morgen was het donderdag en had hij opnieuw een afspraak met zijn

dokter. Hij wist nog niet of hij er naartoe zou gaan. Maar als hij ging, zou het meer zijn om haar geheimen te doorgronden dan om zijn ziel bloot te leggen.

Omdat hij in september 1982 zijn winkel op een maandag geopend had en in september de lucht elk jaar opnieuw een kobaltblauwe koepel boven Antwerpen vormt, noemde hij zijn zaak 'De Blauwe Maandag': een klein pand dat hij in de Hoogstraat huurde, gekneld tussen een poelier en snackbar Chorizo, waar hij 's morgens op het terrasje zijn koffie dronk wanneer het weer het toeliet. Hij leefde boven het antiquariaat, in een flatje dat ook als stockageruimte diende en waar de vergeelde boeken zich tussen de meubels tot aan de gepleisterde zoldering opstapelden. Omdat hij ook op zondag open was, sloot hij 's woensdags de winkel.

Van zijn vrije dag en de bleke zon genietend, wandelde hij rustig tot aan de Koolkaai om er in de Sikinos, een Griekse taveerne genoemd naar een eiland van de Zuidelijke Cycladen, de namiddag door te brengen.

Walker had het nooit kunnen verklaren, maar vrouwen hielden het gewoonlijk niet lang uit met hem en sinds ook Louisa, zijn laatste vriendin, hem net voor ze naar huis keerden voor de barman van hun hotel op Knossos had ingeruild, was het café op de kaai zijn thuishaven geworden waar hij altijd terecht kon wanneer zijn ogen vermoeid waren van het lezen en hij doelloos door de oude stad slenterde. De jukebox speelde aan een stuk door Griekse muziek, wat hem aan zijn laatste zorgeloze dagen met Louisa herinnerde en de ouzo, die hij

in Griekenland had leren drinken, was er voortreffelijk. Het publiek bestond uit een heterogene verzameling vaste klanten die, als wrakhout op een vergeten strand, nergens vandaan leken te komen en voor de toeg op de zandvloer van de Sikonos waren aangespoeld. Een bonte bende haveloze drinkers, caféfilosofen, matrozen zonder schip, acteurs zonder rol, bleke dichters, miskende kunstenaars, geverfde hoeren, berooide kaarters, geschrapte advocaten en luide dokwerkers die de wereld had willen veranderen, moesten de mensen naar hen geluisterd hebben en de tijden niet zo moeilijk geweest zijn. Een zielig Grieks koor dat de kleine gebeurtenissen in de buurt becommentarieerde.

‘Hello Johnnie!’ riep de baas toen hij hem in de wandspiegel achter de toeg zag binnenkomen.

Ja...Johnnie. Johnnie Walker. Vierendertig jaar dat hij met die belachelijke whiskynaam opgescheept zat. Een briljant idee van zijn vader die geen ander merk dronk omdat hij Walker heette. Moest het Daniels geweest zijn, hij zou zijn zoon waarschijnlijk Jack genoemd hebben. Zijn zoon die altijd van een schrijversnaam gedroomd had, een nobele naam die klonk, met klasse, een naam die niemand anders droeg en respect afdwong. Zoals Ediapaso Gianovoltare bijvoorbeeld, een zelfverzonnen pseudoniem dat hij vaak gebruikte wanneer hij op de vrouwen die hij probeerde te versieren indruk wilde maken.

Toen hij een maand geleden voor de eerste keer – toevallig – de Sikonos binnenliep, was de haast familiale sfeer hem meteen opgevallen. Alsof de aanwezigen, die op het eerste gezicht nochtans weinig met elkaar

gemeen hadden, dezelfde uitzichtloze nostalgie en vernieling deelden. Alsof hun desillusies en mislukkingen hen dichterbij elkaar hadden gebracht en zij elkaar daar gevonden hadden om samen in een blauwe rookwolk en bedwelmd door de ouzo naar elkaars zacht dreunende, eindeloze monologen te luisteren.

De eerste dagen was Walker met een boek in een hoek van het café blijven zitten en had hij met niemand gesproken. Zo kon hij vanop afstand de stamgasten bestuderen. Hun manier van spreken, hun manier om zich te kleden, zich te bewegen en zich voor te doen. Hun houdingen en kleine hebbeligheden spraken boekdelen. Voor elk van hen vond hij een verhaal uit dat bij hun persoonlijkheid paste. Het was een oude gewoonte. Als kind al had hij oog voor kleine details en verzong hij het leven van zijn schoolmeesters en zijn kameraadjes. Het gekke was dat het achteraf meestal met de werkelijkheid bleek te kloppen. Had hij dit talent uitgebuit, hij zou een geduchte privédetective geworden zijn.

Pas na een week was hij met zijn nieuwe vrienden beginnen praten. Sinds hij door de groep aanvaard was, sprak hij ze bij hun voor- of bijnaam aan. Onder meer meester Jacques, de advocaat die van de balie geschrapt werd omdat hij het geld van een zijn klanten in het casino van Oostende in één weekend had opgespeeld en nu in een caravan op de linkeroever woonde; Mon ‘Kodak’, de experimentele cineast die alles met zijn super acht camera filmde; Anaïs, de donkere dichteres die, wanneer ze te diep in het glas gekeken had, op een tafel ging staan om haar laatste rouwzangen te declameren; Joske Stofzuiger, de ontslagen handelsreiziger die het vaak over het vliegende Hoover model had;

Zsazsa Lipstick, de gedeprimeerde travestiet uit Dinant die haar vitrine in de Leguit nooit zonder haar netkousen, haar tandeloze chihuahua Froufrou en haar roze boa verliet; Rudolf Vandewiele d'Aarschot, bijgenaamd 'de baron', die beweerde de reïncarnatie van Oscar Wilde te zijn; Dirk 'De Niro' Stassaert, de acteur die in de tv-bewerking van Yvonne Waegemans' kinderboek *Kabouter Patjoepelke* ooit de rol van de stoute vleermuis gespeeld had; Mustang Sally, de hoer van de Burchtgracht die een Mustang bezat en alle mannen systematisch tegen haar weelderige boezem aandrukte; Pinocchio, die zijn wildste dromen voor werkelijkheid hield en in zijn eigen leugens geloofde; Kobalski, die zichzelf de grootste minimalist van Antwerpen noemde omdat hij uitsluitend lege ruimtes tentoonstelde, Stavros, de eigenaar van de Sikonos en zijn vrouw Julia. En dan was er ook 'Prinkler Wins', die zoals elke dag stipt om acht uur 's morgens voor de deur stond te wachten, en zodra Walker er was aan diens tafel kwam zitten.

'Stoor ik, Johnnie?'

'Natuurlijk niet. Neem een stoel.'

Prinkler Wins stoorde Walker nooit. Integendeel. Hij was veruit de fascinerendste stamgast in de Sikonos. Ex-tramconducteur, leed hij aan een hypertrofie van de hippocampus, een uiterst zeldzame ziekte bekend onder de naam Kattelbach-Strelitz syndroom, zowat het tegenovergestelde van Alzheimer waarbij men beetje bij beetje het geheugen verliest. Vijf jaar geleden begon hij zich plots feiten waarbij hij nooit betrokken was, zowel als namen van mensen die hij niet persoonlijk gekend had te herinneren. Zijn impliciet geheugen verscherpte in plaats van te slabakken. Al las hij nooit een boek of

krant, jaar na jaar nam zijn algemene kennis toe. Vandaag was er geen onderwerp waar hij niet met duizelingwekkende eruditie kon over praten en hij kende miljoenen data uit het hoofd, zonder te begrijpen waar ze vandaan kwamen. Prinkler Wins wist letterlijk alles. Vandaar zijn bijnaam. Had hij het gewild, hij had met zijn uitzonderlijke gave in kabaretten en theaters kunnen optreden en hopen geld verdienen. Hij was echter geen doener maar een wetter, een verlegen, introverte man die bovendien aan dyslexie leed en vooral met rust wilde gelaten worden.

'Drink je iets van me?' vroeg hij terwijl hij een stoel bijschoof.

'Een ouzo, graag.'

'Over de etymologie van het woord ouzo bestaat enige twijfel,' begon Prinkler terwijl hij naar de toog liep. 'Het zou van de Italiaanse uitdrukking *Uso Massalia* kunnen komen wat letterlijk betekent "à l'usage de Marseille", een inscriptie die men op oude kisten heeft teruggevonden. Of van het Turkse woord *üzüm*, druif. Sinds een paar maanden bestaat er een Europees reglement volgens hetwelk ouzo in Griekenland dient geproduceerd te worden om de naam te mogen gebruiken. Dat gebeurt vooral in Plomari, een stadje aan de zuidkust van Lesbos. Het alcoholgehalte varieert van 38 tot 50 graden. Zware kost dus.'

Prinkler plaatste het glas en de karaf water op tafel. Walker had het ouzo-verhaal al honderd maal gehoord. Probleem was dat Prinkler niet beseftte dat hij zich herhaalde.

'En, Johnnie, hoe was je dag?' Prinkler nipte aan zijn koffie.

‘Vreemd,’ antwoordde Walker. ‘Ik heb de winkel gesloten en ben naar het militair hospitaal aan de Marialei gegaan om met mijn psychologe over mijn nachtmerries te praten.’

Prinkler keek dwars door Walker heen en droomde weg.

‘De Marialei... Maria, de vrouwelijke tegenhanger van de Romeinse naam Marius... maar ook de onbevleete... de moeder van Jezus. Gelatiniseerde versie van de Hebreeuwse naam Miriam, zelf afkomstig van het Egyptische woord *mr*, dat liefde betekent. Maria Trip, in 1639 door Rembrandt geportretteerd... De actrice Maria Mercader, tweede vrouw van Vittorio de Sica en nicht van Ramon Mercader, moordenaar van Trotsky... De operadiva’s Maria Callas, 2 december 1923 – 16 september 1977, Maria Tauberova, onvergetelijke Zerlina in Don Giovanni en Maria Cebotari Kichinev 10 februari 1910 – Vienna 16 september 1977...’

Walker wist dat, eens op dreef, Prinkler niet zou zwijgen vooraleer hij alle beroemde Maria’s uit de geschiedenis had opgesomd. Hij liet hem aan zijn inventaris over, stond op en liep naar de toog waar de baron in druk gesprek was met Zsazsa Lipstick.

‘Kom erbij, lieve vriend’ zei de baron, ‘we are all in the gutter but some of us are looking at the stars!’

Rudolf eindigde meestal zijn uitspraken met een citaat van Oscar Wilde.

‘Je vrouw is vanmorgen langs geweest,’ zei Zsazsa. ‘Ze vroeg naar jou.’

‘Mijn ex-vriendin, bedoel je. Ze hokt nu samen met een barman op Knossos.’

‘Ze zei dat ze je vrouw was, dat ze voor een gesloten

winkel stond en het meisje dat in de Chorizo werkt haar gezegd had dat ze jou hier kon vinden.’

‘Ik moest in het hospitaal zijn. Voor mijn dromen.’

‘A dreamer,’ zei de baron, ‘is one who can only find his way by moonlight, and his punishment is that he sees the dawn before the rest of the world.’

‘Het zijn eerder nachtmerries. Wat wist Louisa nog meer te vertellen?’

‘Dat ze terug was,’ zei Stavros terwijl hij glazen spoelde, ‘maar dat had ik wel begrepen. Ze heeft een Spa gedronken en is weer weggegaan.’

Walker wist niet of hij zich op de terugkeer van Louisa moest verheugen. In het verleden had hij al met ex-vriendinnen opnieuw aangeknoopt en telkens weer was het verkeerd afgelopen. Niets wees er trouwens op dat zij haar idiote barman in de steek had gelaten. Misschien kwam ze gewoon haar spullen ophalen om definitief met hem op zijn eiland te gaan wonen. De twee koffers die ze vorig jaar op een zomeravond in zijn slaapkamer had neergezet en nooit had geopend.

‘Heeft ze gezegd waar ze logeerde?’

‘Nee.’

‘The strength of women comes from the fact that psychology cannot explain us... Men can be analysed, women... merely adored,’ verzuchtte de baron.

‘Daar kan ik van meespreken,’ zei Zsazsa en duwde een nootje in de tandeloze bek van haar chihuahua. Haar bonkige, dooraderde mannenhanden met afgebeten, roodgelakte nagels vormden een scherp contrast met het gladde masker van haar overdadig geschminkte gezicht.

Walker bracht de rest van de namiddag door met Mustang Sally, de baron, en Zsazsa Lipstick in de Sikonos, in de hoop dat Louisa opnieuw zou langskomen. Toen ze om zeven uur nog niet was komen opdagen en de fles ouzo leeg was, waggelde hij met een hoofd vol twijfels en vreemde gedachten naar buiten. In het voorbijgaan hoorde hij Prinkler, die nog altijd verdwaasd op zijn stoel bij het raam zat, op monotone toon zijn eindeloze reeks Maria's verder opsommen.

‘Maria Montessori, Italiaanse pedagoge wiens kop op het laatste briefje van 1000 lire prijkt, Maria Felice Tibaldi, achttiende-eeuwse schilderes, de mezzosopraan Maria Felicia Malibran, bijgenaamd La Malibran (24 maart 1808 – 23 september 1836), de Oostenrijkse actrice Maria Schell, de Braziliaanse zangeres Maria Bethânia, Santo Amoro, Bahia, 18 juni 1946, mijn buurvrouw Maria Schevernels, Maria Muldaur, Amerikaanse blues- en folkzangeres die vijftien jaar geleden, in 1974, met *Midnight at the Oasis* een hit scoorde, Maria Komnene, Koningin van Jerusalem in de 12e eeuw, Maria Amalia van Oostenrijk, aartshertogin van Oostenrijk, keurvorstin van Beieren en keizerin van het Heilige Roomse Rijk...’

3

Naarmate Walker de Hoogstraat naderde, werd alles troebel om hem heen en steeg het tumult in zijn hoofd.

De caféterrassen op de Grote Markt gonsden van de hoogrode, glimmende toeristen en Antwerpenaren die de middag in volle zon doorgebracht hadden en keuvelend van de zwoele vooravond genoten. Nu en dan wuifde een kennis van achter een muur lege bierglazen naar hem. Maar hij reageerde niet op de uitnodiging en zette zijn weg verder, doof voor het rumoer, in gedachten verzonken, de wazige blik op de kasseistenen gericht. Het feit dat Louisa tegen alle verwachtingen in terug in Antwerpen was, bracht hem dermate in verwarring dat hij geen zin had om met wie dan ook – waarschijnlijk over niets – te praten. Deze vrouw betekende zijn ondergang. Dat had hij meteen begrepen toen hij haar voor het eerst ontmoette en hij zich bewust hals over kop als een verliefde puber in de ellende had gestort.

Het was precies een jaar geleden en het was even klam als vandaag. Hij stond op het punt om de zaak te sluiten toen ze in haar witkatoenen zomerjurk als een pluim in de avondbries de winkel kwam binnengewaaid. Hij had haar nooit eerder in de buurt gezien. Het soort vrouw